

TÜKENDİM AMA NABIZ ATIYOR

HASAN PATIR

Tükendim.

Bunu yüksek sesle söylemek zor, çünkü dünya hâlâ ayakta durmamı bekliyor. Günler geçiyor, sorumluluklar sıraya giriyor, yüzüm otomatik bir ifadeyle hayata eşlik ediyor. Sorular soruluyor, cevaplar veriliyor, yapılması gerekenler yapılıyor. Ama içimde bir yer var; orası çoktan boşalmış. Gürültü yok, heyecan yok, beklenti yok. Sadece ağır bir sessizlik dolaşıyor içimde.

Bu yorgunluk, alıştığımız türden değil. Bir gece uyuyup geçecek cinsten hiç değil. Bedenden çok zihne çökmüş, ruha yerleşmiş bir tükenmişlik. Dinlensen de geçmiyor, uzaklaşsan da peşinden geliyor. İnsan bazen en çok hiçbir şey yapmadığı hâlde yoruluyor. Çünkü asıl yük, taşınanlar değil; taşınamayanlar oluyor.

Her şey fazlalaşmış gibi. Duygular, düşünceler, beklentiler... İnsan kendine bile yetişemiyor. Eskiden anlamlı gelen şeyler sıradanlaşıyor, sevilen şeyler sessizleşiyor. Gülmek bile plan gerektiriyor artık. “İyiyim” demek, en çok sarf edilen ama en az hissedilen cümleye dönüşüyor.

Yine de...

Nabız atıyor.

Bu çok tuhaf bir bilgi. İnsan tükenmişken kalbin hâlâ düzenli atması garip geliyor. Sanki beden, ruhtan bağımsız bir sözleşme imzalamış gibi: “Ne olursa olsun devam edeceğim.” Kalp, insanın pes ettiğini umursamıyor. İsrarla çalışıyor. Her atış, farkında olunmayan bir direniş gibi.

Belki umut dediğimiz şey, sandığımız kadar büyük bir şey değildir. Belki umut, coşkuyla dolu yarınlar değil; sadece bugün hâlâ yaşıyor olmaktır. Nabızın atması, mucize gibi gelmesede de gerçeğin ta kendisidir. Çünkü tamamen bitmiş bir insanın kalbi bu kadar kararlı atmaz.

Tükenmişlik, bazen son değil; bir duraktır. İnsan orada durur, etrafına bakar, içini yoklar. Ne ileri gidecek gücü vardır ne de geri dönecek isteği. Sadece durur. Ama durmak da bir hâlidir yaşamın. Her durak, hareket etmek zorunda değildir.

Belki de bu hâlin bize anlatmak istediği bir şey vardır. Yavaşla der. Azalt der. Her şeye yetişmek zorunda değilsin. Her yük senin değil. Her savaşı kazanmak zorunda değilsin. Bazen hayatta kalmak, en büyük başarıdır.

Bugün güçlü olmak zorunda değilsin. Ayağa kalkmak, toparlanmak, her şeyi yoluna koymak gibi hedefler koymak zorunda da değilsin. Bugün sadece nefes alıp vermek yeterli olabilir. Nabzını hissetmek, “hâlâ buradayım” diyebilmek bile bir çabadır. Ve bu, hafife alınacak bir şey değildir.

Tükendim ama nabız atıyor.

Demek ki henüz bitmedim.

Demek ki bir yerlerde, çok derinde, adını koyamadığım bir yaşama isteği hâlâ direniyor.

Ve bazen hayata tutunmak, sadece düşmemek değil; düşmüşken bile kalbin atmasına izin vermektir.

Tükendim Ama Nabız Atıyor

Bazen insanın içi boşalır. Kelimeler ağırlaşır, sabahlar alarmdan önce yorulur. “Tükendim” dersin; çünkü zihnin susmak ister, kalbin yük taşımaktan kamburlaşmıştır. Ama yine de... Nabız atar. İşte tam orası ilginçtir: Tükeniş ile vazgeçiş arasındaki o ince çizgi.

Tükenmek, bitmek değildir. Tükenmek; uzun süre dayanmış olmanın, direncin sınırına gelmenin adıdır. Mumun sönmenden önceki titrek ışığı gibi... Zayıf görünür ama hâlâ ışıktır. Nabzın atması da bunu söyler: “Buradayım. Henüz tamam değilim.”

Modern hayat, insanı sessizce yorar. Her şeye yetişme çabası, güçlü görünme zorunluluğu, durmadan üretme baskısı... Yorulduğunu söylemek bile lüks sayılır. Oysa tükenmişlik bir başarısızlık değil; çoğu zaman fazla sorumluluk almanın, fazla hissetmenin yan etkisidir.

Nabız ise itirazdır. Bedenin ve ruhun birlikte verdiği küçük ama inatçı bir cevap. “Durabilirsin ama yok olamazsın” der. Dinlenmeyi, yavaşlamayı, yeniden nefes almayı fısıldar. Nabız atıyorsa, umut hâlâ biyolojiktir; düşünmeden bile çalışır.

Belki şu an büyük hayaller yok. Belki hedefler askıda, cümleler yarım. Ama yaşam, her zaman büyük adımlarla ilerlemez. Bazen sadece atmaya devam eden bir kalple sürer. Bugün ayakta kalmak yeterlidir. Yarın, yeniden yön bulmak mümkün olur.

“Tükendim ama nabız atıyor” demek, bir çöküş ilanı değil; dürüst bir ara rapordur. İnsanın kendine söylediği en gerçek cümlelerden biridir. Ve çoğu zaman, yeniden başlamanın ilk satırıdır.